

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

9. Quot annis Epocha regni Græcorum præcedat æram Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

P.
H. Philippi

Chronol
vet. Testam

A IV
17

Julij 23. cum autumno præcedenti annus ille 1206. iniisset, verum
O&obris anno Christi 882. Huic adde 324. ante Chr. exortos, & totum
num 1206. ab excessu Alexandri. Nec est, quod suspicetis hanc Lunam
nem anno 884. tribuendam: nam vel ipsa Epacta illius anni, quæ
cat diem 23. Julij longè remotam à plenilunio, quo solo Luna dicitur
Secunda eclipsis fuit solaris anno Philippi 1214. die 3. mensis Ab, sine
quam tabulæ Mathematicæ anno Domini. 891. repræsentant, certè
O&obris proximè transactis annus ille 1214. incepisset: qui præ
annum Domini 890. apponantur 324. Tertia eclipsis fuit cuius Lunæ
no Philippi 1224. die 2. Ab siue Augusti, quæ incidit in annum Domini
cyclo Lunæ 9. Epacta 7. sed anno præcedenti, nempe 900. Kalendaribus
emerferat annus ille Philippi 1224. qui restituit, si ad annum Domini
ponantur 324.

Epocha
duplex an
notum
Philippi.

9. Ex dictis duo corollaria deducuntur. Alterum annorum
plex initium ab auctoribus vsurpari: quandoque enim fixum ad Kalen
obris constituitur, quod tribus eclipsibus iam recensitis ex Alexan
dri patet; quandoque verò hi anni solum ac vagum habentur
eo planè modo, quo Thothis Ægyptius in annis Nabonassari, ut dicitur
pla ex Censorino, Ptolemæo; Alphragano nuper allata. Vago etiam
vsus est Albategnius, dum anno Philippi 1206. æquinoctium ægyptium
deprehensum die 19. Elul, nimirum anno Domini 882. die 29. Septembris
Nam si ad annum illum methodo vsitata adijciantur 424 præcedentium
bonassari 1630. ortus fer. 2. die 15. Februarij, ut tradidit Opusc. cit. ann. 1206.
& 12. Sic ista observatio facta est, die 8. mensis Pachon, quam in 39. Septembris
Iuliani incidisse patet ex Opusc. cit. cap. 13. Alterum corollarium est
audiendum auctorem libri nouæ veræq; Chronologia, dum occurrunt
xandri in annum ante æram Christi 311. differendam. Vtrumque
rium egregiè declarat Petavius lib. 10. cap. 39 & 40.

QVÆSTIO IX.

Quot annis epocha regni Græcorum præcedat
Christi.

Varia no.
mina horu
na notum.

1. HI anni sunt ijdem cum ijs, qui vulgo dicuntur Contra
dum Chaldaeos Seleucidarum, Syro- Græcorum, Syro- Mace
post Alexandrum, post mortem Alexandri Dikarnum quæ
tio passim occurrit in libris Machabæorum. Et licet in Ierusal. Chrono
tius ea de re disputauerim; quia tamen communem quam ibi tradidit

quidam Neotericorum serio impugnant, rursus hęc eadem confirmanda putant, ut veritatis splendor clarius effulgeat.

2. Hęc æra confurgit ab anno ante Christi epocham 312. fluente, quo acta est Olympias 117. in qua Parmeno Mytlenæus palmam retulit: nempe duodecim annis à morte Alexandri completis. Ita censent Serarius 1. Machab. 15. Pererius libro nono in Daniele, Samerius & Gordonus in suis Chron. Petavius lib. 10. cap. 43. secuti antiquiores, Rabanum 1. Machab. 1. Sulpitium libro secundo sacre histor. Bedam de 6. ætatibus ad annum m. 3669. vbi scribit: Decimotertio Ptolemai anno Syria & Babylonia, & superioribus locis regnare incipit Seleucus Nicanor, à quo tempore Machabeorum Hebræa historia Græcorum supplicat regnum, & Edesseni sua tempora computant. Eadem habet Adonis Chronicam ad annum m. 4537. Eusebius libro 8. dem. 2. cuius doctrinam hęc verbis reddit S. Hieronymus Daniel. 9. Seleucus subingata Babylone diadema totius Syria & Asia capiti suo imposuit, anno 12. mortis Alexandri, in quod supputantur omnes anni à Cyri imperio ducenti quadraginta octo. Ex qua ætate, Scriptura Machabeorum regnum Græcorum enumerat. Computat hosce 248. annos Cyri à primo Olympiadis 55. inclusiue, vsque ad annum primum regni Græcorum exclusiue. Consentit Iosephus, dum lib. 12. Antiq. cap. 7. refert aptam Urbem Ierosolymorum ab Antiocho, 143. anno ex quo primum ad Seleuci familiam Syria regnum deuenerat. Hoc enim anno ante Christi æram 170. gestum probabo 1. Machab. 1.

3. Exemplis rem declarauit in Introd. Chronol. Primo, exortæ hæreseos Manicheorum anno regni Græcorum, ut omnes fatentur 588. qui fuit ex Bartonij & aliorum sententia, ætæ Christi 277. quo fluente expletus est iste annus Græcorum 588. & initio Octobr. 589. inchoatus. Secundo Nicena Synodus habita est anno Domini 325. ad 13. Kalendas Iunias, ut tradunt vnanimi consensu historici: erat autem tunc decima nona mensis Decembris, anno Græcorum 636. Tria alia exempla nobis suppeditat Albategnius, quæ in Chron. Introd. reperies.

4. Quemadmodum anni mortis Alexandri: ita etiam regni Græcorum siue Contractuum, aliquando principium habent fixum ad Kalendas Octobris; aliquando vagum instar annorum Nabonassar, ut explicatum est, quæsiōne præcedenti. Quando annis istis fixum datur exordium, hæc regulæ adhibeantur.

Prima Si ad annum Christi propositum adijciantur 312. exurget annus Græcorum, illo anno Christi labente exoriens.

Secunda, si anno contractuum proposito, maiori quam 312. subtrahantur 312. remanebit annus Christi, quo ille Contractuum aperitur.

Quest. Chron. P. 3.

Tertia,

Oriuntur
an. 312.
ante Chr.

oia
nenti

Probant
exemplis

Duplex
instiū huius
rum an-
norū sin-
gularum.

Regula
pro capite
annorum
stabilis.

Tertia, si annus Dilkarnaim non maior quam 312. subtrahatur a quoet annum ante Christum quo orrus est.

Quarta, si annus ante Christum propositus non maior 312. ab anno 313. relinquet annum regni Græcorum tunc emergentem.

Regula pro capite vago.

5. Quod si vagum habuerint initium; his regulis utendum est. *Prior*. Dato anno Contractuum, adde 436. & prodibit annus Nabonassar, qui idem habet in anno Iuliano exordium. v. gr. quando contractuum? huic addantur 436. & conflabitur annus 440. Nabonassaris uembris.

Posterior regula. De anno proposito Nabonassar, qui excedit auctum numerum 436. & relinques annum Dilkarnaim tunc inchoatum Anno Nabonassar 444. exiunt 436. remanebit annus Dilkarnaim anno 444. Nabonassar oritur anno ante Chr. 303. die 7. Nouembrii.

Obiisio- nes 4.

6. Est tamen quorundam opinio, ut Tornielli & Saliani, quod tamen dem ex communissima Scriptorum, tam antiquorum, quam recentiorum sententia horum annorum epocham, anno ante Christum 312. conueniunt.

1.

hilominus causas afferunt, cur ab ea supputatione recedant. *Prima* ex 1. Machab. 4. v. 52. quo templum à Iuda Machabæo emundatum anno regni Græcorum 148. ex communi autem sententia, hæc conueniunt.

2.

cideret in annum 4. Olymp. 153. contra Iosephi testimonium, qui lib. 1. cap. 7. hoc ad Olympiadem 154. retulit. *Secunda causa* deprecatum est Machab. 6. ubi annus 150. regni Græcorum dicitur fuisse sabbaticus, quod ex communi sententia ad annum ante Chr. 312. regni Græcorum epocham videtur admittere.

3.

Tertia causa esse potest, quod totus fere annus Antiochi leuci concurrat cum decimo quarto Ptolemæi Lagi, æque adeo Antiochi Alexandri, ut tradit Diodorus.

4.

Quartam causam suggerit liber 2. Machabæi, dum exigit, ut regnum Græcorum anno 2. Olympiad. 117. inchoaretur. quoniam cum prior liber dicat Antiochum Epiphane[m] regnum Græcorum centesimo quadagesimo nono; posterior refert literas Eupatorum Antiochi eius datas anno centesimo quadagesimo octauo, & tamen post obitum Antiochi. Vnde concludunt annum primum regni Græcorum incidisse Olymp. 117. & concurrisse cum 3. eiusdem Olympiadis: ac proinde contractuum cœpisse anno ante vulgarem Christi epocham 312. Quæ meo iudicio nihil officiant communi supputationi.

Ad 1.

7. Ad primam enim responder Salianus ad an. m. 742. non modicam esse Iosephi in re Chronologica auctoritatem. Denique tunc annus æræ Iudaicæ 3597. quo necdum finito, celebrata est Olympi-

P.
H. Philippi

Chronol
v. Testa

A IV
17

Eo igitur sensu, secundum Iudaicam supputationem, templum dicitur potest à Machabæis diuino officio restitutum, Olympiade 154. quo S. Petrus martyrio affectus anno 14. Neronis, & Christus dicitur anno 4. Olymp. 204. in sententia Baronij, computatione Romanâ cruci affixus.

8. Ad 2. dico illum annum 150. Græcorum, iniisse anno ante Christi æram *Ad 2.* 163. & quidem à mense Nisan, Hebræa factorum annorum supputatione, qua uisus est auctor libri primi Machabæorum: ab isto autem mense Nisan, usque ad Tisri per sex menses adhuc fluebat annus Sabbaticus, præcedenti autumno inchoatus, anno ante Christum 164. computi Iudaici 3598. Si Antagonistæ nostri æram annorum sabbaticorum cum Olympiadibus & annis, prout oportebat legitime coniunxissent, concursus anni 150. Græcorum cum sabbatico, & anno ante Christum 163. reperirent, nec esset, cur à communi doctrina recederent.

9. Ad 3. sicuti epocha Christi vulgaris, aliquantulum ab ipsa Christi Natiuitate discrepat; ita exordium æræ Seleucidarum, ab enthronismo Seleuci distare potest, siue ea distantia paucorum sit mensium, siue plurium. Neque enim opus est semper, ut quælibet annorum epocha, rem illam, à quo nomen habet rigore Mathematico attingat. Ex æquo & bono, moraliquadam libertate, sollemnes æræ qualis est regni Græcorum, Urbis, Christi &c. institui possunt. Hinc Sallianus vno anno, Torniell. biennio, signanda Christi natiuitate communem epocham Christianorum anteuertunt. *Ad 3.*

10. Ad 4. respondent nonnulli, æram illam, qua Seleucidæ reges in epistolis hitoria Machabæorum insertis vsi sunt, esse distinctam ab æra regni Græcorum, & vno anno tardiolem. Alij vnam tantum æram hic agnoscunt, & aiunt lib. 1. Machabæorum ab initio Nisan inchoari, à Seleucidis autem ab autumno: Antiochum Epiphanem interiisse, & Eupatorem eas epistolas misisse, incunte anno regni Græcorum 149. computatione Hebræa, quando Seleucidæ fluentem adhuc 148. numerabant, eo modo quo Iudæi in suis Ephemeridibus singulos Christi annos à mense Tisri, tribus ferè mensibus ante nos auspicari solent. Quod pluribus, Deo dante ad libros Machabæorum explicabo. *Ad 4.*

DAN. IX. v. 2.

UT completerentur desolationis Ierusalem septuaginta anni. Hæc explicata sunt 2. Paralip. q. 7. num. 10. quia nempe desolatio istos 70. annos terminauit, quibus Babylonica seruitus perdurauit. Ad huius capituli intelligentiam, necessaria est disputatio de 70. Hebdomadibus Danielis, quæ cum paucis non possit absolui, eam in plures quæstiones distribuo, seruato ordine quem ab initio huius libri, hucusque deduxi.